

EL REGNÈ DE LES COSES RÀRES

Escrit per Cecília Hill
Il·lustrat per LauFer

Vet aquí que una vegada hi havia un rei absurd i capritxós que no feia altra cosa durant el dia que manar rareses. Un dia se li va acudir prohibir les coses de color vermell. Un altre, va demanar als veïns del regne que es possessin una bufanda de llana al bell mig de l'agost. Un altre, que caminessin pel carrer amb una tassa de te al cap. I un altre, que no gosessin rascar-se si els picava alguna part del cos.

Un dia, un músic de carrer va despertar al monarca de la seva migdiada amb el so d'una curiosa melodia. Però el rei es va enfadar tant que va prohibir la música al regne. Aleshores van començar a succeir coses estranyes de veritat: les flors es van marcir, els fruits van caure dels arbres i la gent es va entristir. I es va entristir tant que els brams i els laments se sentien des dels regnes veïns.

El rei, que contemplava aquell espectacle desolador des del castell, va sentir aleshores la veu de la seva filla, que era llesta i viva com una guineu:

—Que no ho veus, pare? Que no t'adones que ets el rei de l'absurd? T'estimes més sentir aquesta simfonia de plors que les dolces notes d'una bona melodia?

Commogut i avergonyit per la seva pròpia filla, el rei va anul·lar totes aquelles ordres absurdes. I va decidir que el seu regne seria, a partir d'aleshores, refugi de les cançons més extraordinàries del món.

Per això va convidar músics, cantaires i titellaires de tots els regnes veïns i de més enllà. I la música va sonar a cor què vols. I la gent va ballar, cantar... i va tornar a sentir alegria durant les quatre estacions de l'any.

